

Kamrat i cellen...

Utkast till thriller på tåget till Moskva

Men han hörde talas om Wallenberg och detta vid en tidpunkt som nu efter det ryska svaret får en speciell betydelse.

— Det var så, säger Richter vid vårt samtal i hans nyinredda lägenhet på Herderstrasse nr 14 i Ludwigshafen, det var så att jag någon gång i juli 1947 kallades ut i fängelsekorridorerna. Där stod en rysk officer, som ville fråga ut mig om vissa saker. Först ville han veta vilka cellkamrater jag hittills haft under mina fängelseår i Sovjetunionen.

Jag räknade upp alla namn jag kom ihåg och nämnde också namnet Wallenberg. Då blev officeren vaksam och ville veta allt vad jag visste om Wallenberg, vad Wallenberg hade sagt till mig och vad jag hade sagt till Wallenberg. Sedan jag omtalade allt vad jag visste sa jag för 14 dagar i ensamcell med utgångsförbud. Det skulle tydligen förhållas att jag spred ut att ryssarna varit speciellt intresserade för Wallenberg.

När denna händelse utspelades satte Richter i Lefortovskafängelset, dit han flyttats i juni-juli 1945. Den exakta tidpunkten kommer Richter inte längre ihåg, men han tror att det var i mitten eller mot slutet av juli 1947 som förhöret i fängelskorridorerna ägde rum. Alltså vid ungefärligen den tidpunkt som ryssarna nu anger som tiden för Wallenbergs död.

Detta var det sista Gustav Richter hörde talas om Wallenberg i Ryssland. Nu tillbakå till det första mötet.

Den nye fången, som föstes in i cell 123 i Ljubljanka, kom direkt från en 13 dagars värvningsresa från Budapest via Rumänien till Moskva. Han hade förts från stationen rakligen till säkerhetstjänstens illa bekyddade centralfängelse. Han presenterade sig för sina cellkamrater som svensken Raoul Wallenberg från svenska legationen i Budapest.

Gav Wallenberg mat och cigaretter

Wallenberg var vid mycket gott lynne trots den långa och strapassrika resan och han hade en gläpande appt, som stod sig hela natten igenom. Richter och Scheuer hade officerstransoner i fängelset, men Wallenberg fick bara matkapslans, och den var för vanliga människor otillräcklig. För Wallenberg, som tydligen hade en svältpenning bakom sig, var den mer än otillräcklig. Hans cellkamrater fästade emellertid med sig, inte bara av maten utan också av cigaretterna. Den menige Wallenberg fick bara pipetobak, medan de båda officerarna fick cigarettar — 25 stycken varannan dag.

Det fängelseliv som Wallenberg, Richter och Scheuer, förde tillsammans var, under omständigheterna, en ganska hyggelig Ljubljanka är, säger Richter, ännu i dag ett ganska bevänt fängelse. Det var också före evolutionen hotell, det har parkettgolv i alla cellerna och centralvärme som värmer så pass att man kan sitta i skjortärmarna mitt i vintern. Man förde tiden med långa förtäringar och smörgåsar. Wallenberg berättade om Sverige, svenskarna och svensk historia, Richter, som varit olisat och vid tyska legationen i Bukarest, berättade om Rumänien, och Scheuer, som redan under första världskriget varit fånge i Ryssland, berättade om Wallenberg i ryska.

Emellertid spelade man schack, om och domme och läste böcker. När fängelselbiblioteket fick måttliga löp att begära böcker.

**Ny sändning
— passa på!**

**ROLIN
kjortan**

**- som inte
ver strykas**

nu fått in igen! Mer
appt sägas, så känt

(Forts. från sidan 1)

Det var visserligen bara ryska, men Scheuer och Wallenberg kunde läsa dem. Richters vägrade däremot ensidigt att lära sig språket.

En enda gång blev Wallenberg under denna månad kallad till förhör. Då han kom tillbaka berättade han vad den förhörsledande kommissionen sagt:

— Dig känner vi nog till, du är en storkapitalist och spion.

Någon dockt anklagelse hade förhörsledaren efter rysk rättsordning väntat på att Wallenberg skulle kunna bevisa att han hade varit i Ryssland under den tiden som han hade varit i fängelset. Men det kunde han inte bevisa. Wallenberg var emellertid orolig för att han skulle anklagas för spioneri, och därför han fruktade det berodde på en nästan löjlig tillfällighet.

Utkast till roman

Under den långa tågresan från Budapest till Moskva hade Wallenberg för att fördriva tiden börjat fundera ut en handling till en thrillerroman med spionagemotiv.

Han skrev ned en synopsis och en personföreteckning, och den lappen hade han på sig när han kom fram till Moskva och inlämnades på Ljubljanka. Ryssarna fann den och tog den i beaktning vid kroppsinventeringen. Efter det fruktade Wallenberg att lappen skulle kunna användas mot honom som "bevis". Han misströstade att ryssarna någon gång skulle kunna förtä ut det bara var utkast till en uppbyggd roman.

Också om en annan sak gjorde sig Wallenberg bekvämlig. Han ångslades för att hans familj och vänner i Sverige skulle tycka att det var pinsamt och förnedrande att höra att han satt i fängelse.

— Men Herre Gud, man, sade jag till honom, det måste väl också vara en i Sverige förstärkt att det är närmast en ära att sitta i ryska fängelse, säger Richter.

Lika illt som de andra fångarna fick Wallenberg tiden i fängelset med omvärlden. Han skrev en skarp låda till fängelsemyndigheterna var han protesterade mot behandlingen. Han påpekade att det var i strid mot folkrätten att en svensk diplomat, som i o m förtä ryska intressen, skulle hållas inspärrad i fängelse. Han begärde enträget att bli satt i förbindelse med svenska ambassaden i Moskva och att få skriva till sin familj i Sverige.

— Något svar fick han inte under den tid vi var tillsammans, och jag tvivlar på att han över huvud taget fick det, förklarar Richter.

Wallenberg sjöng och skämtade

Bortsett från sina bekymmer för den eventuella spionageanklagelsen och oron för moderns och de andrighas reaktioner var Wallenberg hela tiden vid ett synnerligen gott humör, berättar Richter vidare. Han brukade gå av och an-4 cellen för att få motion, och då låg han en stor repertoar engelska och amerikanska visor. Vi kunde också utmärkt väl skämta och skoja tillsammans, och Wallenberg visade aldrig tecken till att vara nedbruten.

Vid minnet av Wallenbergs sjundagade skrattar Richter, men han blir stann allvarlig och tillfogar:

— Man kan ju aldrig veta... Den som placerades i ensamcell i ett ryskt fängelse brukade snabbt brytas ned. Av mina kamrater från Bukarest var det 4-5 som inte klarade sig. De hade råkat in i ensamceller och hade inte kraft att stå emot pressen. Annars var behandlingen i fängelset inte så dålig. Vi fick promenera på fängelsegården i 20 minuter varje dag och vi fick bada var tionde dag. Såvitt jag vet förekom heller aldrig misshandel eller tortyr av något slag. Man höll inte ens med det i något fall. Det värsta som förekom var just ensamcellen.

När vi blev skilda åt var Wallenberg fortfarande i god vigör både psykiskt och fysiskt. Han hade aldrig nämnt något om att han hade något fel på sitt hjärta. Han hade gjort det skulle han säkert också ha fått läkarbehandling för sjukvården i Ljubljanskaja fungerade tillfredsställande. Det var bara att kalla på vakten, och vips var en sjukvårdsskåp där med alla mediciner man behövde.

Vad tror Richter nu om ryssarnas påståenden att Wallenberg skulle ha avlidit redan 1947?

"Inte naturlig död"

Han tror inte på det. Dvs han tror inte att Wallenberg i så fall dött en naturlig död, eller som han uttrycker det:

"En vän av nåd"

Ohlin: Svensk vitbok nu angelägen

Folkpartiledaren professor Bertil Ohlin säger sig känna bestörtning inför det ryska meddelandet om Raoul Wallenbergs död. Alldeles fränsett ansvarfördelningen mellan olika ryska ämbetsmän utgör det intressanta i fraktanklagelsen. Ohlin menar att system där sådana kan hända och där den enskilda människans rättigheter tydligen kan trampas under fötterna har mycket som helst.

Det är oförklarligt att man på ryska sida i tre år efter Berijas död har bestridit att Wallenberg någon gång funnits i Ljubljankafängelset trots att svensk material innehåller bl a en hänvisning till detta fängelse. Det som försvårar gör att man måste ställa sig skeptisk till sanningen i den mening som nu lämnats. Det är angeläget att man på svensk sida granskar det ryska materialet med den största omsorg och skrupel för att ingenting skall underlåtas som kan och bör göras. Publiceringen av en svensk vitbok med allt material för de gångna årens är nu angelägen, slutar professor Ohlin.

Hagberg: Förtroendet ökar för Sovjetstaten

— Jag är uppskattad över uppgiften att Wallenberg låtsas längre är i livet och att han dött i ett sovjetiskt fängelse. Det hela tror sig för mig som meninglös och grymt, säger riksdagsman Hilding Hagberg.

Efter att ha haragerat Wallenberg för hans insatser i humanitets tjänst, fortsätter den svenske kommunistledaren:

Det ter sig för mig alldeles oförklarligt att han vid befrielsen skulle ha varit ett ryskt fängelse i stället för ett arbetsfängelse återbörd till sitt land. Meddelandet från

— Då måste man nog anta att ryssarna hjälpt till...

När Richter efter återkomsten till Tyskland 1955 förhöres av representanter för svenska UD fick han sig förelagt sju bilder av svenska personer. Utan tvekan stannade han för bilden av Wallenberg. Minnet av svensken hade präglats sig starkt hos honom. Wallenberg var ju också den ende svensk han mött på intimer basis och framför allt var Wallenbergs öde ovanligt bland fängelsekamraterna, som annars utskutande bestod av tidigare tyska legionärer och konsulatstjänstemän.

Richter själv och många med honom trodde på den tiden att Wallenberg skulle vara hemma långt före dem. De bytte som fängelsestället bjöd adresser för att den som först blev fri skulle underrättas om de andra schizofren. Richter trodde aldrig att han skulle behöva underrätta Wallenbergs familj. När han själv skulle bli fri visste han inte, han tvivlade på att han någonsin skulle bli det, särskilt sedan han 1952 blivit dömd till 25 års tukthus. Det var därför något av en chock när han vid återkomsten till Tyskland fick reda på att Wallenberg fortfarande var saknad.

— Men jag tror inte ett ögonblick på att ryssarna skulle ha tappat bort aktarna i fallet Wallenberg. Ryssarna är pedanter när det gäller skrivna papper och särskilt ifråga om kartotekskort. Det skrivs ideligen, ideligen kartotekskort och det förs ett oändligt antal ligurer. Varje gång en fänge tas till förhör utställs det ett flertal dokument och på vägen till förhörssrummet förekommer åtminstone en kontroll, där fångens namn och personalia skrivs in i en liggere. Alla dessa dokument kan helt enkelt inte ha försvunnit ens efter Berijas död. Mina aktier var fullständiga i i minsta del när jag stämplades 1955 och då hade Beria varit död i minst två år.

F d polisattaché i Bukarest Gustav Richter, 44 år gammal, är numera anställd vid den stora kemiska fabriken "Badische Anilin- und Sodafabrik i Ludwigshafen. Han strävar efter att glömma de elva år han måste tillbringa i Ryssland och han har just inga andra krav på livet nu än att få leva i fred så långt bort som möjligt från den stora politiken.

Men det händer naturligtvis att han tänker tillbaka på dagarna och åren i Ljubljanka och i Lefortovskaja. Ofta dyker då bilden av Raoul Wallenberg upp:

— Det var en människa som man minns med glädje och värme.

Abakumov föll på 'komplotter'

Generalöversten Viktor S. Abakumov, som i Sovjets memorandum ges skulden för behandlingen av Wallenberg, var minister för stats säkerheten 1946-1952. Efter Stalins död på våren 1953 och Berijas fall på sommaren kom turen också till Abakumov i "utrensningen av utrensarna". Juldagen 1954 — på årdagen av tillkännagivandet att Berija avrättats — rapporterades att Abakumov och tre medanklagade arkebuserats efter en rättegång i Leningrad.

Bland brotten nämndes att han fabricerat anklagelser mot senare utrenningspartimedlemmar. Särskilt anföres hans ansvar för det så kallade Leningradfallet, varmed borde skyttas en process under Stalins epoken mot anhängare i Leningrad till forne-partisekreteraren Andrej Zjdanov.

Sovjetregeringen ger både ett vittne och ett förhörings efter den andra världskrigets slut och det brottsliga godtycke som Berija och hans anhängare kunde utveckla.

Samtidigt känner man sig lättad över att dunklet i frågan skingrats. Sanningen är bitter för oss alla, och särskilt för Raoul Wallenbergs släktingar, men den är bättre än tvivlet. Jag betvivlar att någon regering i världen skulle ha modet att ge en motsvarande redogörelse.

I det långa loppet måste detta leda till ett ökat förtroende och ett bättre samarbete mellan Sverige och Sovjetunionen. För de svenska kommunisterna utgör det dessutom en bekräftelse på det allvar och den fasta beslutssamhet med vilket Sovjetunionens kommunistiska parti liksom Sovjetregeringen går in för att likvidera efterkrigsståndets misstag och bygga den mest allsidiga demokratisering och välbefinnande kring lagarna och kring folkets rättigheter.

Det ter sig för mig alldeles oförklarligt att han vid befrielsen skulle ha varit ett ryskt fängelse i stället för ett arbetsfängelse återbörd till sitt land. Meddelandet från

— Då måste man nog anta att ryssarna hjälpt till...

När Richter efter återkomsten till Tyskland 1955 förhöres av representanter för svenska UD fick han sig förelagt sju bilder av svenska personer. Utan tvekan stannade han för bilden av Wallenberg. Minnet av svensken hade präglats sig starkt hos honom. Wallenberg var ju också den ende svensk han mött på intimer basis och framför allt var Wallenbergs öde ovanligt bland fängelsekamraterna, som annars utskutande bestod av tidigare tyska legionärer och konsulatstjänstemän.

Richter själv och många med honom trodde på den tiden att Wallenberg skulle vara hemma långt före dem. De bytte som fängelsestället bjöd adresser för att den som först blev fri skulle underrättas om de andra schizofren. Richter trodde aldrig att han skulle behöva underrätta Wallenbergs familj. När han själv skulle bli fri visste han inte, han tvivlade på att han någonsin skulle bli det, särskilt sedan han 1952 blivit dömd till 25 års tukthus. Det var därför något av en chock när han vid återkomsten till Tyskland fick reda på att Wallenberg fortfarande var saknad.

— Men jag tror inte ett ögonblick på att ryssarna skulle ha tappat bort aktarna i fallet Wallenberg. Ryssarna är pedanter när det gäller skrivna papper och särskilt ifråga om kartotekskort. Det skrivs ideligen, ideligen kartotekskort och det förs ett oändligt antal ligurer. Varje gång en fänge tas till förhör utställs det ett flertal dokument och på vägen till förhörssrummet förekommer åtminstone en kontroll, där fångens namn och personalia skrivs in i en liggere. Alla dessa dokument kan helt enkelt inte ha försvunnit ens efter Berijas död. Mina aktier var fullständiga i i minsta del när jag stämplades 1955 och då hade Beria varit död i minst två år.

F d polisattaché i Bukarest Gustav Richter, 44 år gammal, är numera anställd vid den stora kemiska fabriken "Badische Anilin- und Sodafabrik i Ludwigshafen. Han strävar efter att glömma de elva år han måste tillbringa i Ryssland och han har just inga andra krav på livet nu än att få leva i fred så långt bort som möjligt från den stora politiken.

Men det händer naturligtvis att han tänker tillbaka på dagarna och åren i Ljubljanka och i Lefortovskaja. Ofta dyker då bilden av Raoul Wallenberg upp:

— Det var en människa som man minns med glädje och värme.

Klart för Aseas reaktorb Triangelavtalt undertec

Asea skall konstruera atomreaktor "Adam" i Västervik av de två avtal som på torsdagen undertecknades i Stockholms vattenfallsstyrelsen, AB Atomenergi och Asea. Enligt de planerna skall det bli en reaktor med tryckvattenkonstruktionsdriva med naturligt uran och tungt vatten. Principkonstruktion dock att fastställas definitivt först sedan pågående om bränsleelement slutförts inom Atombolaget.

Avtalet undertecknades för Vattenfalls räkning av generaldirektör A. Ruuck, för Atombolaget av direktör H. Brynolfsson och för Asea av direktör A. Vrethem.

Atombolaget åtar sig att gentemot Vattenfall svara för den i värmeverket "Adam" ingående atomreaktor och enligt särskilda avtal även för bränsleelement och tungt vatten. Vattenfall svarar själv för värmeverket i övrigt. I det andra avtalet ger Atombolaget i uppdrag åt Asea att enligt mellan parterna överenskomna riktlinjer utföra konstruktionen av atomreaktor.

Nov som avled 1948. "Många andra" förtalade anklagelser och "officiella brott mot Sovjetlagarna" lades den forne säkerhetsministern Abakumov till last. Officiellt stämpades han numera helt som en Berijaman, men det kan nämnas att han också hade varit Malenkova personliga sekreterare. Han kunde också betecknas som Stalins verktyg: det var Abakumov som på Stalins order 1942 byggde upp underjordsorganisationen "Smersh", som skulle hålla armén under kontroll.

Som säkerhetsminister invecklades Abakumov i rivalitet med arméns utrikesministeriet om säkerhetskontrollen i Sovjet och satellitstaterna och låg under i den kampen så länge Zjdanov levde. Men efter hans död och brytningen med Jugoslavien 1948 blev det Abakumov som inleddes utrensningen av "litioister" bland satelliterna — och bland de första offren återfanns ofta arméns säkerhetschefer.

Det heter bl a att i såväl Vattenfall som kunnat medverka i Atombolaget i Åstads kommun bästa mönning och utnyttjande samma resurserna. I likaledes bestämmelse bytte av erfarenheter som har betydelse för man gemensamt ska och bygga.

Atomvärmeverket "Ad" väntas för bostadsbyggnad i Västervik där Vattenfall om leverans av värme stads tekniska verk i ge en effekt av 75000 k det utgående varmvatten tur anges till maxims Värmeverket "Adam" tas i drift 1960.

Fel i deklaration 8 000 kr

En dröskigare från på torsdagen åtalad vid rättskraft för falskdeklaration i sin deklaration har upptagit 8 000 kr som lyckats vä i minsta i trafik på bil i trafik konstfärran skulle ha 20 000 kr. Det blev näm vilket ändrade åtalet deklaration och domen kr i böter. Ordförande fiskal Nyström, anteckade den mening och ville följarens yrkande för fals

D I L A S S I
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
SOURCE METHODSEXEMPTION 3B2B
NAZI WAR CRIMES DISCLOSURE ACT
DATE 2006

Ny

träffpunkt

för nuvarande och blivande Volvoägare

Bolidenvägen

pill, som stod sig, hela må-
tenom. Richter och Scheuer
föreskransoner i fängelset,
Wallenberg fick bara man-
son, och den var för van-
skickor otillräcklig. För
erg, som tydligen hade en
od bakom sig, var den mer
räcklig. Hans cellkamrater
mellertid med sig, inte ba-
sten utan också av cigar-
Den menige Wallenberg
a piplobak, medan de blåa
na fick cigaretter — 25
varannan dag.
Engelsliv som Wallenberg
och Scheuer förde tillsam-
er under omständigheterna
yggligt. Ljubljanka är, säger
ännu i dag ett ganska be-
ingelse. Det var också före
men hotell, det har parketi-
lla cellerna och centralvär-
värmer så pass att man kan
sjötkärnarna mitt i vintern.
Brevviken med långa fö-
knande samtal. Wallenberg
om Sverige, svenskarna och
historia, Richter, som varit
he vid tyska legationen i
berättade om Rumänien,
ner, som redan under första
get varit fänge i Ryssland,
ade Wallenberg i ryska.
Andet spelade man schack,
domino och läste böcker.
Engelsbiblioteket fick man
lov att begära in böcker.

**sändning
passa på!**

**ROLIN
kjortan**

**- som inte
över strykas**

nu fått in igen! Mer
appt sägas, så känd
är den vid det här
v engelsk specialbe-
ullspaplin som har
praktiska egenska-
SFL:s välkända.
rolinskjortan be-
strykas, om den
ge, är lättvättad
handlad.
ätt, blått, i två
fast krage och

med svenska ambassaden i Moskva
och att få skriva till sin familj
i Sverige.

— Något svar fick han inte un-
der den tid vi var tillsammans, och
jag tvivlar på att han över huvud
taget fick det, förklarar Richter.

**Wallenberg sjöng och
skämtade**

Bortsett från sina bekymmer för
den eventuella spionageanklagelsen
och oron för moderns och de an-
hörigas reaktioner var Wallenberg
hela tiden vid ett synnerligen gott
humör, berättar Richter vidare. Han
brukade gå av och an i cellen för
att få motion, och då sjöng han en
stor repertoar engelska och ameri-
kaniska visor. Vi kunde också ut-
märkt väl skämta och skoja tillsam-
mans, och Wallenberg visade aldrig
tecken till att vara nedbruten.

Vid minnet av Wallenbergs sjun-
gande skattar Richter, men han blir
strax allvarlig och tillfogar:

— Man kan ju aldrig veta... Den
som placerades i ensamcell i ett
ryskt fängelse brukade snabbt brytas
ned. Av mina kamrater från Buka-
rest var det 4-5 som inte klarade
sig. De hade råkat in i ensamceller
och hade inte kraft att stå emot pres-
sen. Annars var behandlingen i fän-
gelset i och för sig inte dålig. Vi
fick promenera på fängelsegården i
20 minuter varje dag och vi fick
bada var tionde dag. Såvitt jag vet
förekom heller aldrig misshandel
eller tortyr av något slag. Man ho-
lade inte ens med det i något fall.
Det värsta som förekom var just
ensamcellen.

När vi blev skilda åt var Wal-
lenberg fortfarande vid god vigör
både psykiskt och fysiskt. Han
hade aldrig nämnt något om att
han hade något fel på sitt hjärta.
Hade han gjort det skulle han sä-
kert också ha fått läkarbehandling.
För sjukvården i Ljubljanskaja fun-
gerande tillfredsställande. Det var
bara att kalla på vaken, och vips
var en sjukvårdsskärma där med alla
medikamenter man behövde.

Vad tror Richter nu om ryssarnas
påstående att Wallenberg skulle ha
avlidit redan 1947?

"Inte naturlig död"

Han tror inte på det. Dvs han
tror inte att Wallenberg i så fall
dött en naturlig död, eller som han
uttrycker det:

**"En väv av påhitt
Raoul levde senare"**

Vi har tagit del av den preliminära översättningen av det ryska sva-
ret, och det råder ingen tvekan om att aktstycket från början till slut
är en väv av påhitt — till på köpet dåliga påhitt, säger författaren
Rudolph Philipp i Wallenbergaktionen.

Ingen av de personer som om-
nämns i dokumentet är betecknan-
de nog i livet. Abakumov har blivit
arkebuserad, Smolotov är avliden.
Raoul Wallenberg själv kremerad
utan att dödsorsaken bestämt angas.
Man säger bara att det förmodligen
rört sig om en hjärtinfarkt, något
som när det gäller en så ung och
stark person är högst otroligt.
För det andra har Raoul bevisl-
gen minnat Ljubljanskafängelset
2½ år före det av ryssarna angivna
dödsdatum. Han befann sig sedan
våren 1945 i Lefortovskafängelset,
det vet vi genom många av var-
andra oberoende vittnen.

För det tredje: Varför har Mosk-
va valt just 17 juli 1947 som Wal-
lenbergs dödsdag? Jo, därför att den
bevisning som via UD ställts till de-
ras förfogande slutade just omkring
medio av detta år.

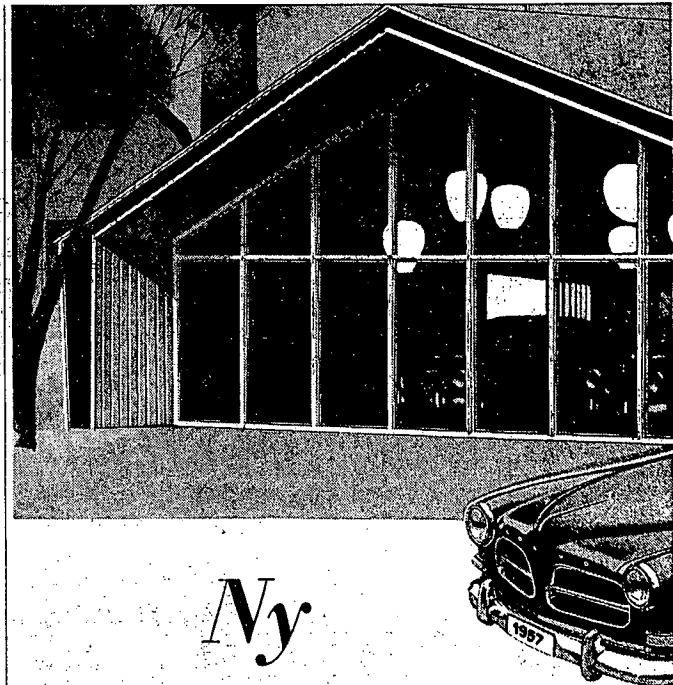
sig förelagt sju bilder av svenska
personer. Utan tvekan stannade han
för bilden av Wallenberg. Minnet
av svensken hade präglat sig starkt
hos honom. Wallenberg var ju också
den ende svensk han mött på in-
tjänare basis och framför allt var
Wallenberg öde ovanligt bland
figurskavarna, som annars ute-
slutande bestod av tidigare tyska
legations- och konsulttjänstemän.

Richter själv och många med ho-
nom trodde på den tiden att Wal-
lenberg skulle vara hemma långt
före dem. De bytte som fängelse-
betecken bilder adresser för att den
som först blev fri skulle underrättas
den andres anhöriga, men Richter
trodde aldrig att han skulle behöva
underrätta Wallenbergs familj. När
han själv skulle bli fri visste han
inte, han tvivlade på att han någon-
sin skulle bli det, särskilt sedan han
1952 blivit dömd till 25 års tukts-
hus. Det var därför något av en
chock när han vid återkomsten till
Tyskland fick reda på att Wallen-
burg fortfarande var saknad.

— Men jag tror inte ett ögon-
blick på att ryssarna skulle ha tap-
pat bort aktarna i fallet Wallen-
berg. Ryssarna är pedanter när det
gäller skrivna papper och särskilt
ifråga om kartotekskort. Det skrivs
idelligen, idelligen kartotekskort och
det för ett väldigt antal ligare.
Varje gång en fänge tas till förhör
utställs det ett flertal dokument och
på vägen till förhörsrummet före-
kommer åtminstone en kontroll, där
fängens namn och personalia skrivs
in i en liggare. Alla dessa doku-
ment kan helt enkelt inte ha för-
svunnit ens efter Berias död. Mina
akter var fullständiga in i minsta de-
talj när jag släpptes 1955 och då
hade Beria varit död i minst två år.

F d polisattachén i Bukarest
Gustav Richter, 44 år gammal, är
numera anställd vid den stora ke-
miska fabriken "Badische Anilin-
und Sodafabrik i Ludwigshafen".
Han strävar efter att glömma de elva
år han måste tillbringa i Ryssland
och han har just inga andra krav
på livet nu än att få leva i fred så
långt bort som möjligt från den sto-
ra politiken.

Men det händer naturligtvis att
han tänker tillbaka på dagarna och
när i Ljubljanka och i Lefortovs-
kaja. Ofta dyker då bilden av Raoul
Wallenberg upp:
— Det var en människa som man
minns med glädje och värme.

**Ny
träffpunkt
för nuvarande och blivande Volvoägare i
Bolidenvägen 4**
(och en bra fyndplats för begagnade bilar också!)

ERNST NILSON HAR NU övertagit Volvo-representationen även i Stockholms sydöstra för-
orter. Det betyder att alla
Volvo-vänner fått en ny träff-
punkt vid Bolidenvägen 4, där
Ernst Nilson i sin nya filial visar
såväl nya som begagnade bilar.
Men det innebär framför allt
att Ni nu kan räkna med Ernst
Nilsons goda service och stora
resurser när det gäller omvård-
naden av Er vagn. Ernst Nilson-
verkstäderna står beredda att ta
emot Er vagn och se till att den
hålls i bästa trim. Den närmaste
serviceverkstaden
Ringvägen 47, me-
lidenvägen 4 har
snabbservice utför
Distriktet omfattar
hanneshov, Stureby
Kärntorp, Hökeräng
Tyresö, Vendelsö, Ös-
larö, Örnö etc.

Välkommen till Motor-Stockholms nya träffpunkt!
Välkommen att se och provköra Volvo PV 444 L!

ERNST NILSON A
försäljning och service under ansvar

Sveavägen 53, tel. 34 96 40 Hålsingegatan 83, tel. 34 06 00 Bolidenvägen 4,
Ringvägen 47, tel. 44 01 05 Drottningholmsväg. 187, tel. 26 25 55